

Vildged i Skotland

Alle jagthistorier har hver sin særegne begyndelse, og således også denne. Egentlig kan man vel sige, at min historie startede for mange år siden – i min grønne ungdom - hvor min veninde Bodil og jeg gjorde Hanstholm og omegn usikker. Venskaber har det med at komme og gå, men Bodil og jeg har formået at holde sammen igennem årene. Der har naturligvis været tider, hvor vi har set mindre til hinanden end ønsket var, men vi har altid været i stand til at fortsætte præcis derfra hvor vi slap sidst. Derfor var det slet ikke så svært, da Bodil for 3 år siden en dag fortalte mig, at hun og gemalen ville flytte til England. Det skal fortælles at hendes husbond Chris er englænder, og ønskede at flytte tilbage til sin fødeby, Birmingham. "Ikke noget problem" sagde jeg – "du kommer jo regelmæssigt til Danmark, og ellers må jeg jo kigge forbi". Som sagt så gjort, og kontakten er derfor ikke blevet mærkbart mindre de seneste år.

Da Bodil i januar proklamerede at en lille arving var undervejs, var det derfor en selvfølge at jeg måtte en tur til Birmingham. I et svagt øjeblik, tilbød min bedre halvdel at ledsage mig på turen, og faktisk kom det som lidt af en overraskelse. Ikke fordi han har rejsefobi, men mere fordi han lider af en voldsom allergi overfor storbyer.

Som tiden nærmede sig afrejsen, virkede han da også stadig mere betænkelig ved situationen. Tanken om en by med mere end tre millioner indbyggere, var ved at gøre sin virkning, og en aften flød bægere over. "Hvis jeg skal ind i den der by, så tror jeg det er klogest at jeg slår et eller andet ihjel først – hvis altså ikke det skal gå ud over én af de lokale".

Jeg bakkede naturligvis op omkring ideen, og mindre end 24 timer senere var der skabt kontakt til det Skotske højland. Det skal i den sammenhæng siges, at Internettet er et fabelagtigt værktøj, hvis man vil på jagtrejse udenom de sædvanlige instanser. Det kræver naturligvis lidt kritisk sans, og at man er parat til at tage en chance, men herefter er der masser af muligheder.

Alle jægerdrømme er forskellige – og heldigvis for det. For nogle er det lykken at skyde elefanter, og andre finder lykke i et godt andetræk. Min bedre halvdel har i mange år fablet om Skotland, og om Vildged. Blandt mange danske jægere regnes Vildgeden ikke for noget særligt, og det kan umiddelbart være svært at forstå. Den nuværende skotske vildged er en krydsning mellem en oprindelig Ibex art, og nogle undslupne tamgeder. Genmaterialet fra sidstnævnte medfører, at den skotske vildged findes i mange forunderlige farvevarianter, der strækker sig fra snehvid til kulsort.

Trofæet kan blive anseeligt, og 50-60 cm horn er ikke ualmindeligt for ældre bukke. Dyrene er som hovedregel flokdyr, men ældre bukke optræder periodisk i mindre isolerede grupper, langt fra hunner og afkom – hvorfor mon?

Resultatet af vores planlægning betød, at vi søndag den 14. august kl. 21.45 om aftenen, landede i Inverness Airport. Aftalen lød på, at vi ville blive afhentet i lufthavnen af en fyr ved navn Andrew. En lidt spinkel aftale vil nogen sikkert mene, men min bedre halvdel var fuld af optimisme – og aftalen viste sig at være god nok.

Andrew viste sig at være lidt af en oplevelse. Fraskilt og weekendfar til en dreng på 12 år. Desuden var han Skotlands svar på Dr. Doolittle. Inde i huset havde han en tam sneugle ved navn Snoowy. Endvidere havde han en lidt mere reserveret Slørugle, der lød navnet Grumphy. Desuden havde han en halvtam solsort, der regelmæssigt kom flyvende ind i huset for at tigge vindruer. Alt i alt lidt af en oplevelse.

Mandag var første jagtdag, og allerede fra morgenen af kørte vi op i højlandet. Kunsten ved jagt på Vildged skulle være at spotte dem, havde vi fået fortalt ved aftenkaffen. Det skulle vise sig at være tilnærmelsesvis umuligt denne morgen, idet vejret ikke just var os venligt stemt. Undervejs mod toppen af første bjerg, kørte vi bogstavelig talt ind i skyerne, og sigtbarheden faldt omgående til noget nær nul. Men Andrew var optimistisk. "Det letter snart" forklarede han os, og foreslog at vi blev siddende i bilen og fik os en ekstra kop kaffe. Det blev til adskillige kopper, for skyerne havde tilsyneladende valgt at blive hængende.

I mellemtiden fortalte Andrew om jagten på hans revir, der tilsyneladende var enormt. Han kunne berette at afskydningen på kronvildt var på ca. 200 individer årligt. Den største del af afskydningen blev foretaget af udenlandske jægere, der for små penge kunne købe en 3-dages jagt med kost, logi og fri afskydning. Og vi snakker vitterlig små penge. En sådan jagtpakke koster kun 360 pund, og i 2004 var den

gennemsnitlige afskydning på 5,2 stykker kronvildt pr. jæger. Unægtelig en anden pris, end den man finder i de kulørte kataloger fra Diana og Buhl's.

Fire timer senere virkede Andrew oprigtigt en smule bekymret. Vejret havde ikke ændret sig det mindste, og han foreslog at vi kørte hjem for at spise og få en halv time på øjet. Det skulle vise sig at være en glimrende ide. Da vi vågnede igen var det tilnærmelsesvis skyfrit, og kursen blev atter sat mod selv samme bjerg.

Det var mere end en uge siden, at Andrew sidst havde set vildged i området. Han mente ikke desto mindre at chancerne var gode – først og fremmest fordi vinden gav læ på vores side af bjerget. Proceduren var at køre lidt, stoppe og bruge kikkerten flittigt, og derefter køre lidt videre.

Og pludselig var de der. Langt, langt oppe på bjerget i en lille dalsænkning stod de – en familieflok på 10-12 individer. Om der var kapitale bukke imellem var svært at vurdere præcist, men Andrew var igen optimist.

Herefter skulle der lægges planer. At bevæge sig direkte mod flokken var udelukket på grund af vinden. Eneste realistiske mulighed var at forlade flokken, og forsøge at komme oven over dem. Denne løsning betød en flere kilometer lang og hård tur i uvejsomt terræn, men der var ingen vej udenom. Vi var dog knap påbegyndt opstigningen, før min bedre halvdel pludselig spottede yderligere 4 geder, der gik ca. en kilometer fra familieflokken. Vi behøvede kun få sekunder til at afgøre, at der denne gang var tale om gruppe kapitale bukke.

Så var det tid til at lægge nye planer. Strategien blev dog den samme som tidligere. Vi var tvunget til at forlade dyrene, og begive os ud på en længere vandretur for at finde en mere gunstig position.

Har man planer om at jage i det skotske højland, vil jeg anbefale lidt forberedende træning. Selv om jeg til dagligt færdes midt på den jyske højderyg, kunne jeg sagtens mærke forskellen. Stigningerne deroppe er voldsomme, og den lave men tætte bevoksning gør ikke sagen lettere.

Efter en god halv times vandring var vi tæt på den lokalitet, hvor vi havde spottet de fire bukke. Al færdsel foregik herefter i sneglefart, og med kikkerten i konstant brug. Tilsyneladende var de fortrukket til et andet område, og vi var så småt ved at indstille os på at skulle ud på en endnu længere klatretur. Pludselig spottede vi et par gedebukke horn, der stak op af lyngen mindre end 70 nede af en stejl skråning. Der var kun det ene par horn at se, så de tre øvrige bukke kunne være hvor som helst. Vi holdt os dog til den hypotese at de måtte være ganske tæt på, og vi var derfor sat skakmat.

Det blev til en lang ventetid, hvor bukken skiftevis fouragerede omkring og tyggede drøv. Periodisk kunne vi i vinden høre den kaldende brægen fra de øvrige bukke, men de stod tydeligvis længere ned ad bjerget.

Endelig valgte "vores" gedebuk at slå følge med de øvrige bukke på deres vandring. For første gang i mere end halvanden time kunne vi nu forsøge at bringe os i en – for jagten - mere gunstig position. Dette indebar en hårrejsende klatretur ud på et klippefremspring, hvorfra vi havde et godt udsyn over det meste af bjergsiden. Det skal i denne sammenhæng, nævnes at min bedre halvdel lider af højdeskræk. Denne blev bestemt ikke mindre, da Andrew venligt kunne oplyse, at hvis vi ikke holdt godt fast, så ville vi falde ned og slå os ihjel. Vel anbragt på klippehylden kunne vi nu for første gang se alle fire gedebukke på én gang. Ja faktisk kunne vi nu kigge ned på en flok bestående af 14 geder i alle størrelser. Det viste sig nemlig at familieflokken havde valgt at slå følge med de gamle bukke.

Aftalen var at min bedre halvdel skulle skyde først, hvis altså chancen bød sig. Dette var en af hans store jægerdrømme, så derfor faldt det meget naturligt. Han havde kastet sit blik på en stor sortbroget buk, med nogle flotte og meget retstående horn. Efter kort tids venten trådte den uforvarende lidt væk fra flokken, og stillede sig med bredsiden til – og det var så det sidste den gjorde i denne verden. En velplaceret kugle fik den til at tumle ned ad bjergsiden.

Jeg havde selv bragt mig i skydeposition, klar til at udnytte chancen hvis den skulle byde sig. Dette viste sig imidlertid at være umuligt. Skuddet fik dem omgående til at klumpe samme, og umiddelbart efter satte i en rasende flugt der hurtigt bragte dem i sikkerhed. Andrew foreslog hurtigt at vi skulle forsøge at afskære dem flugtvejen ved at bringe os i en ny position. Dette resulterede i en løbetur på nogle hundrede meter, hvorefter jeg fandt et klippefremspring hvor jeg kunne få et godt anlæg. Flokken var på dette tidspunkt på vej i sikkerhed på modsatte side af kløften, men jeg spottede hurtigt en stor buk der trak lidt fri af de øvrige. Da den kortvarigt stoppede op lod jeg skuddet gå, hvorefter den faldt på stedet.

Det var en fantastisk fornemmelse. Vi havde fået alt det vi kom for og lidt mere til. En lang eftermiddag var tilendebragt og med størst mulig jagtheld. Vi kunne tage vores gedebukke i nærmere øjesyn og konstatere, at de var alt det vi havde drømt om. Med hornlængde på henholdsvis 51 og 54 cm fylder de godt på væggen derhjemme, og i tankerne fylder de endnu mere.

Jeg fik vist aldrig fortalt, at Andrew er amatør fotograf og blandt andet laver jagtfilm. Han havde videokameraet i sving under hele jagten, hvilket resulterede i en halv times jagtfilm, som han forærede til os. Det hele er derpå, og den vil helt sikkert blive taget frem når vinterstilheden atter sænker sig over den jyske højderyg.

Og jeg fik vist heller ikke fortalt, at vi har bestilt en tur op til Andrew i januar 2007. Til den tid bliver det kronvildtet der skal holde for, og behøver jeg skrive at vi glæder os.

Indsendt af: Annie Overgaard Sørensen